

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 marca 2016 r.

Powód – Syndyk Masy Upadłości J. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w D. w upadłości – w pozwie z dnia (...) r., skierowanym przeciwko A. M., żądał zasądzenia kwoty 80.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia (...) r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając pozew powód powołał się na art. 134 ust. 1 w zw. z art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 28.02.2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2012 r. poz. 1112) i wskazał, że w dniu (...) r. J. Z. złożył wniosek o upadłość, zaś Sąd Rejonowy w Rzeszowie postanowieniem z dnia (...) r. ogłosił upadłość likwidacyjną jego firmy. Dalej powód naprowadził, że w dniu (...) r. (a więc w ciągu roku przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości) upadły sprzedał pozwanemu (swojemu zięciowi) samochód osobowym marki M. za kwotę 1.574 zł brutto, którego wartość – w dniu sprzedaży – wynosiła 80.000 zł. W ocenie powoda przedmiotowa umowa jest nieważna (art. 127 ust. 1 p.u.n) i ma prawo żądać przekazania do masy upadłości równowartości w pieniądzu tego samochodu, który został zbyty przez pozwanego na rzecz osoby trzeciej (art. 134 ust. 1 p.u.n.). Powód podniósł, że pozwany – na pisemne wezwanie – odmówił spełnienia świadczenia.

Pozwany złożył odpowiedź na pozew (k. 35) wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Pozwany zakwestionował wartość pojazdu określoną przez powoda na kwotę 80.000 zł podnosząc, że w realiach sprawy cena kupna pojazdu nie była rażąco niska (auto było przedmiotem leasingu, a upadły wykupił je za kwotę 1330,83 zł odsprzedając pozwanemu za 1574 zł). Pozwany zarzucił brak spełnienia przesłanek z art. 127 ust. 1 p.u.n. wskazując, że upłynął roczny termin prawa materialnego przewidziany w tym przepisie skoro samochód kupił w dniu (...)r. (a nie (...). jak błędnie twierdzi powód), a wniosek o upadłość zgłoszono dnia (...) r.

Powód, w piśmie procesowym z dnia (...) r. (k. 47) zmodyfikował żądanie pozwu wnosząc o:

- I. stwierdzenie, że umowa sprzedaży samochodu marki M. (...), rok produkcji (...) nr VIN (...), zawarta dnia (...)r. pomiędzy upadłym, a pozwanym jest bezskuteczna wobec wierzycieli upadłościowych upadłego;
- II. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 80.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia (...) r. do dnia zapłaty;
- III. zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając zgłoszone żądanie powód naprowadził, że w razie podzielenia twierdzeń pozwanego o braku bezskuteczności z mocy prawa przedmiotowej umowy sprzedaży z dnia (...), roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie, ale z innej – niż wskazana w pozwie – podstawy prawnej. Zgłoszone żądanie powód oparł o art. 527 kc oraz art. 405 kc i argumentował, że dokonując sprzedaży samochodu osobie bliskiej (zięciowi, który też pracował w firmie upadłego) upadły działał nielojalnie, z pokrzywdzeniem wierzycieli, posiadając już wówczas szereg znacznych zobowiązań (większość z nich zgłoszono do upadłości), a pozwany o tym wiedział (domniemanie z art. 527 § 3 kc), tym bardziej, że sam poręczył kredyt upadłego. W ocenie powoda przedmiotowa umowa jest więc bezskuteczna, a w sytuacji, gdy pozwany dokonał dalszego obrotu pojazdem na rzecz kolejnej osoby, która jednak była już w dobrej wierze (art. 531 § 2 kc), to przysługuje mu względem pozwanego roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 i n. kc) o zwrot równowartości uzyskanej bez podstawy prawnej korzyści majątkowej, mającej swe źródło w skardze pauliańskiej.

Prawomocnym wyrokiem częściowym z dnia (...) r. Sąd oddalił powództwo w części obejmującej roszczenie powoda przeciwko pozwanemu o zapłatę kwoty 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia (...)r. do dnia zapłaty oparte o art. 134 ust. 1 w zw. z art. 127 ust. 1 p.u.n.

Uzasadnienie tego wyroku nie było sporządzone (wobec braku wniosków stron), mimo to wskazać należy, że przyczyną takiego rozstrzygnięcia było przekroczenie rocznego terminu prawa materialnego (termin zawity do dochodzenia roszczenia) określonego w art. 127 ust. 1 p.u.n. pomiędzy datą czynności prawnej ((...)), a zgłoszeniem wniosku o upadłość ((...)).

Pozwany w piśmie procesowym z(...)r. (k. 104) odniósł się do żądania pozwu zawartego w piśmie procesowym powoda z dnia (...) r. wnosząc o jego oddalenie oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Pozwany zarzucił, że roszczenie ze skargi pauliańskiej nie pozwala na formułowanie żądania zapłaty, gdyż przedmiotem rozstrzygnięcia jest jedynie ustalenie bezskuteczności umowy. Pozwany zakwestionował domniemanie prawne z art. 527 § 3 kc argumentując, że kupił auto poleasingowe i nie miał żadnej wiedzy o krzywdzeniu wierzycieli przez upadłego. Podniósł, że roszczenie oparte o skargę pauliańską powinno konkretyzować chronione wierzycielności oraz, że część wierzycielności względem upadłego powstała już po dniu sprzedaży samochodu, co nie miało wpływu na wypłacalność upadłego (dłużnika). Pozwany zarzucił, że w sytuacji, gdy jedna z większych wierzycielności zgłoszonych do upadłości wynika z umowy kredytowej z A. Bankiem i pochodzi z dnia (...)r., to skoro upadły otrzymał ten kredyt, to musiał być wówczas wypłacalny, a tym samym nie działał z pokrzywdzeniem wierzycieli.

Powód replikował na pismo pozwanego w piśmie procesowym z dnia (...) r. (k. (...)) podtrzymując zgłoszone żądanie oraz rozwijając argumentację przytoczoną na poparcie tego żądania odniósł się – krytycznie – do twierdzeń pozwanego.

Sąd ustalił co następuje:

Na skutek wniosku upadłego z dnia (...) r., Sąd Rejonowy w Rzeszowie postanowieniem z dnia (...) r., sygn. (...), ogłosił upadłość likwidacyjną Upadłego: J. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) (...) w D.. Postępowanie upadłościowe jest w toku, a postanowieniem z dnia (...) r., sygn.(...), Sąd Rejonowy w Rzeszowie zatwierdził listę wierzycielności . Zgłosiło się w sumie 22 wierzycieli, z czego uznano 21 wierzycielności na łączną kwotę 693.231,32 zł. Syndyk zorganizował już pierwszy przetarg, który jednak nie doszedł do skutku. Majątek upadłego(nieruchomości) zostały wyszacowane na 500.000 zł. Toczą się przed innymi Sądami postępowania dotyczące wierzycielności upadłego co do kwot ok. 40.000 zł i ok. 80.000 zł. Upadły już 2010 r. miał problemy z płynnością finansową. Pod koniec (...) r. na jego rachunku bankowym odnotowano debet utrzymujący się na poziomie ok. 270.000 zł. W dniu (...)r. upadły, pomimo posiadania znacznego zadłużenia, zaciągnął w Banku Spółdzielczym w D. kredyt na kwotę 100.000 zł przeznaczony na pokrycie zobowiązań płatniczych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Pozwany był poręczycielem tego kredytu. Upadły nie spłacił tego kredytu, uczynił to pozwany (jako poręczyciel) spłacając łącznie kwotę 117.931,37 zł, przy czym pozwany nie zgłosił swojej wierzycielności z tego tytułu do masy upadłości. Początkiem 2012 r. na rachunku bankowym upadłego nadal był debet, który został spłacony kolejnym kredytem w kwocie 60.000 zł zaciągniętym (w dniu (...))w A. Bank, - kredyt ten nie został spłacony w żadnej części. Upadły w kwietniu 2012 r. posiadał zadłużenie wobec pracowników (I. S.) i kontrahentów ((...) Sp. z o.o.; (...)J.H. K. sp. j.; (...) S.A.; R. D.) oraz zaległości podatkowe.

(k. 5: odpis postanowienia SR w Rzeszowie z (...))

k. 326: odpis postanowienia SR w Rzeszowie z (...);

k. 327-391: lista wierzycielności z załącznikami;

k. 124-131: odpis umowy kredytowej z Bankiem Spółdzielczym z dnia 5.08.2011 r;

k. 394: zaświadczenie Banku Spółdzielczego w D. z dnia (...)

k. 132-134 i 141: zgłoszenie wierzycielności;

k. 135-139: wyciąg z rachunku bankowego upadłego;

k. 140: odpis wyroku SO w Rzeszowie (...)

k. 143: odpis nakazu zapłaty SR w Krakowie z (...)

k. 144: odpis nakazu zapłaty SR Lublin-Wschód z (...)

k. 386: zeznania powoda;

k. 165/2-166: zeznania świadka J. Z.).

W dniu (...)r. upadły zawarł umowę finansowania operacyjnego z (...) Sp. z o.o. na finansowanie samochodu osobowego M. (...), rok produkcji(...), nr VIN (...). Cena netto pojazdu wynosiła 120.163,72 zł, okres finansowania wynosił 36 miesięcy, pierwsza rata – 36.329,05 zł, a następne po 3.329,05 zł miesięcznie. Wartość końcowa ceny netto pojazdu wyniosła 1.081,97 zł (była to wartość wykupu), a brutto – 1.330,82 zł. Upadły wykupił samochód w dniu (...) r. za kwotę 1.330,82 zł.

(k. 11-15: umowa leasingowa z (...)

k. 6: faktura wykupu z (...)

W dniu (...)r. pozwany kupił przedmiotowy samochód od upadłego za cenę 1.574,40 zł brutto. Pozwany jest zięciem upadłego od 2005 r. Pracował w formie teścia po ukończeniu szkoły średniej, potem studiował w K., a później znów pracował w firmie teścia jako menager ds. sprzedaży. W dacie kupna samochodu pracował w firmie (...). W firmie upadłego pracuje też żona pozwanego (córka J. Z.). Miesiąc później – (...)r. – pozwany sprzedał przedmiotowy samochód za kwotę 63.000 zł firmie (...) w K., zaś kolejnym jego właścicielem – od (...)r. – jest Ł. Z..

(k. 7: faktura z (...) r.;

k. 114-115: umowa sprzedaży z (...)r.;

k. 16-19: informacja z (...)u;

k. 165/2: zeznania świadka J. Z.;

k. 235-236: zeznania świadka M. H.;

k. 397: zeznania pozwanego).

Wartość rynkowa przedmiotowego samochodu M., na dzień (...) r., wynosiła 69.300 zł netto.

(k. 286-292 i 312-313: opinia biegłego rzeczoznawcy inż. M. O.).

Ustaień faktycznych Sąd dokonał w oparciu o dowody przytoczone przy poszczególnych fragmentach stanu faktycznego. Dowody z przywołanych dokumentów zarówno urzędowych, jak i prywatnych nie były kwestionowane przez żadną ze stron co do swej autentyczności, a ponieważ nie wzbudziły wątpliwości Sądu uznano je za wiarygodne. Za wiarygodne uznał też Sąd opinię biegłego rzeczoznawcy inż. M. O., która – po jej uzupełnieniu na skutek zarzutów zgłoszonych przez pozwanego (k. 301) – nie była kwestionowana przez strony. Dowody z osobowych źródeł dowodowych Sąd uznał za wiarygodne w części odpowiadającej poczynionym ustaleniom faktycznym, tj. w zakresie , w jakim są zgodne zarówno ze sobą, jak i z treścią zebranych w sprawie dokumentów, tworząc z nimi spójną i logiczną uzupełniającą się całość. Nie dał wiary Sąd zeznaniom pozwanego w części, w jakiej twierdził on, że pieniądze ze sprzedaży samochodu (po odliczeniu kosztów własnych) oddał teściowi, jak też zeznaniom świadka J. Z. (teścia pozwanego) w części, dotyczącej tego, że dostał pieniądze od pozwanego z sprzedaży samochodu i przeznaczył je na spłatę zobowiązań. Są to nowe fakty, które nie były objęte podstawą faktyczną przedmiotowej sprawy (w żadnym z pism procesowych pozwanego tego typu twierdzenia nie były podnoszone) i w żaden sposób nie

został one nawet uprawdopodobnione jakimkolwiek dokumentem przez pozwanego. Są to więc jedynie „gołosłowne” twierdzenia niemające potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Linia obrony obrana przez pozwanego, który wdał się w spór była zupełnie inna, nie opierała się na faktach zmierzających do wykazania, że cena uzyskana ze sprzedaży pojazdu posłużyła – ostatecznie – do zapłaty długów upadłego. Ani Sąd, ani też powód, nie miał żadnego wpływu na takie, a nie inne stanowisko procesowe pozwanego, stąd też ocena tej części osobowego materiału dowodowego dokonanego w granicach art. 233 § 1 kpc nie mogła być inna.

Sąd zważył co następuje:

I. Pierwotne żądanie pozwu dotyczące zasądzenia kwoty 80.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia (...) r. oparte o art. 134 ust. 1 w zw. z art. 127 ust. 1p.u.n. zostało oddalone prawomocnym wyrokiem częściowym z dnia (...) r. (k. 103). Stąd do rozpoznania pozostało nowe żądanie pozwu zawarte w piśmie procesowym powoda z (...)r. (k. 47). Są to różne żądania. Czym innym bowiem jest żądanie zwrotu równowartości pieniężnej tego co wyszło z masy upadłości na skutek czynności prawnej bezskutecznej z mocy prawa (art. 134 ust. 1 w zw. z art. 127 ust. 1 p.u.n.), - tu stwierdzenie bezskuteczności czynności prawnej jest deklaratoryjne i może być przedmiotem procesu o ustalenie (art. 189 kpc) lub przesłanką rozstrzygnięcia w procesie o zasądzenie zwrotu równowartości pieniężnej. Czym innym natomiast jest żądanie uznania bezskuteczności czynności prawnej w ramach tzw. skargi pauliańskiej (art. 527 i następne kc). Tu wyrok na charakter konstytutywny i jest to tzw. pozew o ukształtowanie (a nie o ustalenie) stosunku prawnego. Czym innym jest też żądanie zasądzenia zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 kc), które stanowi odrębne źródło zobowiązań, charakteryzujące się własnymi przesłankami (vide: A. Jakubecki „Komentarz do art. 127 ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze”, teza 2., System Informacji Prawnej Lex 15/2014; SN w uzasadnieniu wyroku z 3.10.2007 r., IV CSK 184/07, OSNC 2008/12/142; SN w wyroku z 12.01.2012 r., II CSK 273/11, Lex nr 1131119). Powyższe uwagi natury ogólnej poczyniono dla celów informacyjnych i kompletności uzasadnienia, albowiem kwestię zasadności pierwotnego żądania pozwu przesądza wiążąco (art. 365 § 1 i art. 366 kpc) wydany w sprawie prawomocny wyrok częściowy.

Zgodzić się też należy z argumentacją powoda o dopuszczalności żądania w jednym pozwie uznania czynności prawnej za bezskuteczną w oparciu o art. 527 kc oraz zapłaty na podstawie art. 405 kc w sytuacji, gdy osoba trzecia dokonała dalszego obrotu rzeczą na rzecz kolejnych nabywców w dobrej wierze(art. 531 § 2 kc). Stanowisko takie ma oparcie w judykaturze (vide: SN w wyroku z 25.10.2012 r., I CSK 139/12, Lex nr 1274944 i przywołane w jego uzasadnieniu orzeczenia; wyrok SN z dnia 3.02.2005 r., II CK 412/04, Lex nr 359437). Trafnie też powód wskazał, że jako syndyk masy upadłości ma legitymację czynną do działania w imieniu wszystkich wierzycieli (i nie musi dokładnie określać każdej z chronionych wierzytelności), zaś pozwany ma legitymację bierną do występowania w sprawie. Legitymacja syndyka ma charakter legitymacji formalnej (subrogacji) określonej też mianem podstawienia procesowego bezwzględne. Działa on w imieniu własnym, ale na rzecz wszystkich wierzycieli. Stanowisko to również ma oparcie w judykaturze (vide: wyrok SN z 3.10.2007 r., IV CSK 184/07, OSNC 2008/12/142; SN w wyroku z 3.10.2008 r., I CSK 93/08, Lex nr 470021; SN w wyroku z 25.10.2012 r., I CSK 139/12, Lex nr 1274944; uchwała SN z 24.02.2011 r., III CZP 132/10, OSNC 2011/10/112; wyrok SN z 3.02.2005 r., II CK 412/04, Lex nr 359437; wyrok SN z 30.09.2004 r., IV CK 30/04, Lex nr 188480).

II. Podstawą prawną tzw. skargi pauliańskiej jest art. 527 kc, na podstawie którego wyróżnić można następujące (komulatywne) przesłanki warunkujące skorzystanie z tej ochrony:

- 1) istnienie godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wierzytelności,
- 2) dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią,
- 3) pokrzywdzenie wierzyciela wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika,
- 4) dokonanie przez dłużnika czynności prawnej ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela,
- 5) uzyskanie wskutek tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią,

6) działanie osoby trzeciej w złej wierze.

Dokonując subsumpcji poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, Sąd nie miał wątpliwości, że spełnione zostały w/w przesłanki skargi pauliańskiej. Jak już wykazano wyżej powód (Syndyk) działał tu na rzecz wszystkich (21) wierzycieli upadłego, którzy zgłosili wierzytelności na łączną kwotę niespełna 700.000 zł. Lista wierzytelności została zatwierdzona przez Sąd, stąd istnienie godnego ochrony interesu po stronie powoda jest udowodnione.

Nie ma wątpliwości, że pomiędzy upadłym (dłużnikiem), a pozwanym (osobą trzecią) została dokonana czynność prawna w postaci umowy sprzedaży samochodu M. z dnia (...) r. oraz, że czynność ta przyniosła pozwanemu korzyść majątkową (nabycie prawa własności rzeczy ruchomej o określonej wartości).

Przedmiotowa czynność prawna dokonana została z pokrzywdzeniem wierzycieli upadłego. Zgodnie z art. 527 § 2 kc czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu niż był poprzednio. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że niewypłacalność dłużnika oznacza taki stan jego majątku, w którym egzekucja prowadzona zgodnie z przepisami kpc nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej przeciwko dłużnikowi (SN w wyroku z 29.09.2011 r., IV CSK 99/11; SN w wyroku z 24.01.2000 r., III CKN 554/98).

Pokrzywdzenie wierzyciela ocenia się wg. stanu z daty wystąpienia z akcją pauliańską (SN w wyroku z 29.06.2004 r., II CK 367/03), a uwzględniając wymagania z art. 316 § 1 kpc, wg. stanu istniejącego w chwili orzekania (wyrok SN z 5.07.2013 r., IV CSK 738/12). W stanie faktycznym sprawy jest 21. uznanych wierzytelności na kwotę 693.231,32 zł, zaś na skutek nielojalnej czynności prawnej dłużnika (upadłego) z masy upadłości ubył składnik o wartości 69.300 zł (wpłynęło świadczenie wzajemne o wartości 1.574,40 zł). Oznacza to powiększenie niewypłacalności upadłego o tą wartość, z której wierzyciele mogli się zaspokoić.

Dłużnik (upadły) miał – w dacie nielojalnej czynności prawnej – świadomość pokrzywdzenia wierzycieli. Do przyjęcia tej świadomości wystarcza, by dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności (vide: wyrok S.A. w Szczecinie z 22.08.2012 r., I ACa 816/11, Lex nr 1216401). Z poczynionych ustaleń wynika, że już końcem(...) r. upadły notował debet na rachunku bankowym (ok. 270.000 zł), miał zobowiązania kredytowe w BŚ w D. z (...) r. na kwotę 100.000 zł zaciągnięte na okrycie zobowiązań związanych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej (spłacił je pozwany jako poręczyciel), miał też zobowiązania wobec pracowników, kontrahentów i podatkowe, które zgłoszone zostały do upadłości. W swoich zeznaniach (k. 165/2 -166) upadły sam zresztą potwierdził fakt posiadania wówczas zobowiązań. Oznacza to więc, że dokonując nielojalnej czynności prawnej dłużnik (upadły) co najmniej zamiarem ewentualnym obejmował pokrzywdzenie wierzycieli.

Pozwany jest zięciem dłużnika (upadłego), był jego pracownikiem (menager ds. sprzedaży), poręczał jego zobowiązania. Był więc z nim w bliskich stosunkach stąd domniemywać należy (art. 527 § 3 kc), że wiedział o działaniu dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli. Tego domniemania pozwany nie obalił.

Wobec spełnienia przesłanek z art. 527 kc orzeczono jak w pkt I wyroku.

III. Zasadne jest żądanie zapłaty zgłoszone w oparciu o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu (art. 405 kc). Pozwany zbył odpłatnie, miesiąc później – bo (...) r. (k. 114) – przedmiotowy pojazd firmie (...), który działał w dobrej wierze. Stąd (art. 531 § 2 kc) występowanie ze skargą pauliańską przeciwko temu dalszemu nabywcy przez powoda byłoby bezcelowe. Tym bardziej bezcelowe byłoby występowanie z akcją pauliańską przeciwko kolejnemu nabywcy pojazdu, Ł. Z. (nabył auto w czerwcu (...) r.) W takiej sytuacji powód może (co wykazano wyżej) dochodzić roszczenia zapłaty bezpodstawnego wzbogacenia od pozwanego w oparciu o art. 405 kc.

Pozwany niewątpliwie uzyskał korzyść majątkową bez podstawy prawnej, skoro przedmiotowa czynność prawna (umowa z (...) r.) była nielojalna (tzw. bezskuteczność względna) i dokonana została w warunkach przewidzianych w art. 527 kc. Korzyścią majątkową jest tu kwota 67.725,60 zł (różnica pomiędzy wartością auta: 69.300 zł, a zapłaconą ceną 1.574,40 zł) i o taką wartość masa upadłości została zubożona. Pomiędzy wzbogaceniem pozwanego,

a zubożeniem masy upadłości istnieje niewątpliwy związek funkcjonalny, skoro wzbogacenie pozwanego nastąpiło kosztem wierzycieli upadłego, którzy – gdyby nie przedmiotowa czynność prawna – mogliby skierować swoje roszczenie do przedmiotu objętego nielojalną czynnością prawą. Ponieważ zwrot korzyści w naturze nie jest możliwy (samochód nie jest własnością pozwanego), to po stronie pozwanego jest obowiązek zwrotu korzyści majątkowej. Obowiązek ten nie wygasł, gdyż nie spełnione zostały przesłanki przewidziane art. 409 kc. Pozwany bowiem powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu, skoro nie obalił domniemania z art. 527 § 3 kc.

Roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia ma charakter bezterminowy. Dopiero wezwanie do zapłaty (art. 455 kc), a tym w niniejszej sprawie jest pismo procesowe powoda z dnia (...) r. (k. 47) precyzujące roszczenie z art. 405 kc, konkretyzuje roszczenie nakładające na zobowiązanego obowiązek niezwłocznego spełnienia świadczenia. Pismo procesowe powoda zostało nadane w urzędzie pocztowym w dniu (...)r., Sąd przyjął, że pozwany otrzymał (...)r. i zakładając, że w terminie tygodniowym (przesłanka „niezwłoczności”) powinien spełnić świadczenie, zasądono odsetki od dnia (...)r. w oparciu o art. 481 § 1 kc.

Dalej (tj. ponad kwotę 67.725,60 zł) idące żądanie pozwu oddalono jako nieudowodnione .

Z powyższych względów orzeczono jak w pkt II i III w oparciu o art. 405 kc.

IV. Co do kosztów procesu.

Zważywszy na relacje pomiędzy wartością przedmiotu sporu, a zasądzonym roszczeniem stwierdzić należy, że powód „wygrał” proces w 85%. Koszty procesu poniesione przez powoda to 6.117 zł, na które składają się: opłata od pozwu – 2000 zł, „taryfowe” wynagrodzenie pełnomocnika z opłatą od pełnomocnictwa – 3.617 zł, zaliczka na biegłego – 500 zł. Koszty procesu poniesione przez pozwanego to 3.617 zł obejmujące „taryfowe” wynagrodzenie pełnomocnika z opłatą od pełnomocnictwa. W sumie więc koszty procesu wyniosły 9.734 zł. O kosztach tych orzeczono w pkt IV w oparciu o art. 100 (zdanie pierwsze) kpc. Powód powinien ponieść koszty procesu w kwocie 1.460,10 zł (15% z kwoty 9.734 zł), a skoro poniósł je w kwocie 6.117 zł, to należy mu się od pozwanego zwrot różnicy w kwocie 4.656,90 zł.

Wydatki na opinie biegłego inż. M. O. wyniosły (k. 296 i 317) kwotę 965,94 zł, z czego zaliczką od powoda pokryto kwotę 500 zł, zaś Skarb Państwa wyłożył tymczasowo 465,94 zł. Od pozwanego należało więc ściągnąć kwotę 396 zł (85% z kwoty 465,94 zł) w oparciu o art.113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 100 kpc (pkt V).

W pkt. VI Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 4 u.k.s.c., mając na uwadze charakter sprawy związany z pozycją procesową Syndyka oraz sytuacją finansową strony powodowej, która warunkowała zwolnienie z części zaliczki na wydatki związane ze sprawą.